

Kázání Marka Vanči z 11. dubna 2021 v Krucemburku

Kázání Marka Vanči z 11. dubna 2021 v Krucemburku

I. čtení: Ž 98

II. čtení: Lk 24, 44-49

Introit: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství Ducha svatého se všemi vámi.
Amen

Milé sestry a milí bratři,

to, co jsme právě slyšeli, je slovo Vzkříšeného Pána. Lukáš líčí, jak se Ježíš zjevil svým učedníkům a řekl jim: „to jsem měl na mysli, když jsem ještě byl s vámi“. Je tím naznačeno, že Ježíšova přítomnost po vzkříšení má jinou povahu nežli doba před ukřižováním. Už se neopakuje předvelikonocní doba. Ježíšova přítomnost po vzkříšení, jeho přítomnost církvi se po Velikonocích liší od toho, co bylo před Golgotou. Tato Ježíšova přítomnost už nezávisí na našem čase a prostoru. Ježíš Kristus není nucen být v jednu chvíli na jednom místě. To ovšem znamená, že není vázán naší lidskou vůlí. Není možné Vzkříšeného k něčemu donutit anebo se ho zmocnit. Vzkříšený Ježíš je zjevně svrchovaný Pán. A přesto je se svými učedníky, se svou církví. Ne tak jako před Velikonocemi, a přece ne méně skutečně.

Kristus, který je přítomný církvi dnes, je stejně jako kdysi pro učedníky, Pán, který mluví. Jeho řeč je to, co nás spojuje s učedníky. Už před Velikonocemi učedníci žasli nad tím, co Ježíš říkal. „Slova, která jsem vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi“, ta jim připomíná vzkříšený Pán. Nic nového. Jen ujištění, že Ježíšova dřívější slova platí. To není tak samozřejmé, vždyť to byla slova muže, který byl ukřižován. Slova muže, který skončil velmi bídě. Jenže právě tato slova se mezi učedníky budou dál prokazovat jako norma, jeho slova si budou dál vyžadovat pozornost a poslušnost.

A ještě jeden mimořádný rys řeči Ukřižovaného je třeba zmínit. Je to řeč, která si posluchače získává. V tom právě spočívá zvláštnost společenství církve, která se tak těžko vysvětluje a dokládá. Církev nezačala naším zájmem o pěkná Ježíšova slova a učení. Nezačala naší touhou nalézt radost a potěšení pro duši. Musíme přiznat, že jsme to byli my, kdo byl nalezen. Byli jsme zastaveni Slovem, které přemáhá naši nechotu, Slovem, které je silnější než vzdor našeho srdce. První housle tu nehrajeme my. Ty drží v rukou Ježíš. To, že se na ně pokoušíme vyluzovat tóny, je proto, že jsme už slyšeli Ježíše. On o nás projevil zájem jako první a dobrovolně se k nám přidal. A nás potom - často proti našim úmyslům a snahám - při sobě drží.

Text říká, jak se malá skupina učedníků začala rozpomínat na Ježíšova slova pronesená před ukřižováním. První církev chápala Starou smlouvu jako Zákon, Proroky a Žalmy. Ježíš ze Starého zákona vycházel a nyní odkazuje učedníky k této základní normě. Dává najevo, že jeho vůle pro učedníky, pro církev, zůstává spojena s Písmem. Ježíš Kristus - vzkříšený a živý - dává smysl bibli, Písmu.

Pro Ježíšovy učedníky znamenaly ony první Velikonoce a setkání se Vzkříšeným nový vztah k tomu, s kým dříve chodili. Učedníci v něj uvěřili. Evangelista říká: „tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu“. Ježíš učedníkům dal pochopit, že Starý zákon mluví o něm a že on je ten dlouho očekávaný Mesiáš. A učedníci v něho uvěřili. To byla ta rozhodující změna. K této zásadní změně není potřeba vzdělání. Porozumět Ježíšovu dílu, tomu nejpodstatnějšímu, to není otázka vzdělání. To víra otevírá zvěst Písma. Jen víra umožňuje porozumění. A víra také potřebuje porozumění Písmu. Tuto lidskou důvěru žádá Ježíš, ale ne jako jeho veličenstvo. Kristus Král není jeho veličenstvo, které získává poslušnost podaných tím, že je ohlupuje. Boží kralování, jeho vláda má jinou podobu. Ježíš Kristus hledá víru při nás lidech. Obyčejnou, prostou, ale pevnou víru, které by mohl využít a tvořit si z nás obyčejných lidí svědky svého díla. Tak se prosazuje Boží vláda v tomto světě. Pán Ježíš Kristus chce, abychom mu uvěřili, abychom přijali jeho oběť za naše hříchy, abychom uvěřili jeho moci, která přemáhá hřích i smrt, abychom na něj cele spolehli. Proto uložil i tehdy svým učedníkům, aby zvěstovali, co ke světu a k člověku říká Bůh. Uložil jim, aby zvěstovali evangelium. K tomu jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmům. Společenství lidí s otevřenými očima a s otevřenou myslí - to je podoba církve. Podoba, bez které se nedaří zvěstovat Ježíše Krista. Touto činností tehdy Ježíš pověřil své učedníky. Učinil z nich své apoštoly, vyslance. Pozoruhodné ovšem

je, jakým způsobem evangelista Lukáš toto pověření popisuje. Mluví o jakémisi prodlení, časové mezeře, než se učedníci vydají, aby kázali v Kristově jménu zvěst pokání na odpuštění hříchů. Nikde jinde v evangeliu se o takové prodlevě nemluví. Lukáš to měl za důležité, proto to uvedl. Pokusme se tomu porozumět, porozumět Písmu v tomto místě. Příkaz spočíval ve slovech: „Zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti“. Zdá se, že ta mezera mezi velikonočními a letnicemi má význam vykřičníku. Je jakousi dramatickou přestávkou. Před tím, než bývá řečeno nejdůležitější, nastává pomlka. Tak to chodí v řeči. Ale tak to chodí i ve víře. Učedníci mají chvíli na to, aby si věci srovnali v hlavě, aby se chvíli soustředili a vnitřně připravili na to, co si žádá zvláštní pozornost. Ježíš je přece posílá se zvěstí pokání na odpuštění hříchů, se zvěstí nového života a veliké naděje, tato zvěst se má šířit po celém světě. Tato zvěst nevyrostla přece z nadšení, z upovídání nebo z touhy cestovat. Byla učedníkům vstřípena do srdce Duchem svatým. Kristus sám z nich učinil své apoštoly. A on sám určil, kdy se to stane. Zvěstování církve začalo tehdy, kdy k tomu podle Kristova rozhodnutí nastala vhodná chvíle.

Sestry a bratři, to my jsme během staletí zapomněli, že toto zvěstování je věc úžasná, neslýchaná a až k nevystižení nová. To, že na zvěstování evangelia už takto nenahlížíme, není zrovna naší předností. My známe spíše tichou dohodu, aby se vše odbylo bez přílišné námahy, bez rizika, že nás zvěstování bude něco stát, že něco budeme muset obětovat. A tak máme představu, že si kazatel nacvičí nějakou řeč a posluchače dlouholetá zkušenost naučí „beze škody“ tu řeč vyslechnout, aniž by se cokoliv v našem životě změnilo.

A ještě jedna věc z důrazu na Jeruzalém vyplývá. Evangelista nechtěl, aby se zapomenulo, že zvěst evangelia ke všem národům vyšla právě z Jeruzaléma. Už v jeho době bylo podezřelé vše, co vyšlo z Jeruzaléma, ze střediska židovské víry. Nejspíše už tehdy mnozí říkali, že to je divná zvěst. Církev však nesmí zapomenout na své počátky. Svůj původ nemáme v jakési pohádkové zemi, kde by Pán Ježíš se svatým Petrem chodili sem a tam a dělali zázraky. Máme co dělat s městem, ve kterém učedníci přijali skrze Ježíše Boží zaslíbení, dary a moc Ducha svatého. A když oni tehdy, tak také my dnes. Tato Boží zaslíbení dávají tušit, že nejsme na ztracené vartě a že nejde v žádném případě o unaříkané pohledy zpět. Jde o naději pro životy lidí okolo nás, kteří ještě nevěří, jde o spásu světa. Jde o orientaci kupředu, jde o to, abychom s otevřenou myslí poznávali, o čem Ježíš mluví, co nám chce skrze Písmo sdělit a k čemu nás zmocnit a vyslat. Musíme se ale vzdát svých tichých dohod, léty nacvičených mechanismů, kterými na Boží slovo nedbáme a nároku zvěstovat evangelium se vyhýbáme. Nejde totiž o nezávaznou hru. Jde o nás, i o životy druhých. O Boha, který nás chce použít pro své dílo.

Amen

Modlitby: Mocný Bože, náš dobrý Otče, přišli jsme na toto místo a prosíme, abys nás dnes znovu živil slovem pravdy. Přiznáváme, že na tebe a tvé slovo příliš nedbáme. Dej, ať je nám tato chvíle dobrým časem k životu, nejen jednou z těch hodin, kdy se blížíme ke smrti. Dej, ať v evangeliu tvého Syna nalezneme, co je moudré a náležité, prospěšné, dobré a dokonalé. Dej, ať znovu objevíme, co znamená, že jsi pro nás zvítězil. Prosíme, aby Tvůj svatý Duch navštívil naše shromáždění i všechna shromáždění tvé církve a vytvořil z nás jeden lid, který by ti náležel skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen

Pane Ježíši, živý a vyvýšený, Kriste Králi, prosíme, zmocni nás k víře, naději a lásce. Obnov naši mysl, ať se vždy vrátíme k tobě, kdykoli by nás na scestí zavedla naše slabost, nepravé sebevědomí a naše vina. Dej, ať ti nasloucháme žasnoucí, že tvé slovo je mocné a věrné. Amen

Přímluva + Otče náš: Bože, milosrdný Pane, poskytni nám oporu a základ v bouři zmatků a bezradnosti tohoto světa. Prosíme projev své církvi svou věrnost a smilování. Přiznej se ke svým, když je zmáhá únava, slabost, nemoc či úzkost ze stínu smrti. Přiznej se k těm, na něž útočí násilí, nespravedlnost, válka, bída a bolest. Dej, ať Kristova zvěst promění lidská srdce, ať z ní přijme všechno stvoření naději záchrany od tebe, mocného Stvořitele a dobrého Otce. Proto se k tobě podle Spasitelova příkazu odvažujeme modlit: Otče náš...

Požehnání: Kdo doufají v Hospodina, jsou jako hora Sion, která se nepohne, navěky zůstává. Okolo

Kázání Marka Vanči z 11. dubna 2021 v Krucemburku

Jeruzaléma jsou hory. Hospodin je kolem svého lidu nyní i navěky. Amen